

КОРДУАЙНЪР СМИТ БАЛАДА ЗА К'МЕЛ

Превод от английски: [Неизвестен], 1996

chitanka.info

Тя бе гейша, а те — истински хора — Повелители и Творци; тя игра срещу тях и спечели. Такова нещо не се бе случвало в миналото, няма да се повтори и в бъдещето. Притежавайки човешка външност, тя не принадлежеше към човешкия род. „К“ пред името ѝ означаваше „котка“. Баща ѝ беше К'макинтош; тя се казваше К'мел и въртеше на малкия си пръст всички Повелители на Съдействието.

Това се случи в Терапорт, който представляваше най-голямата сграда и най-малкия град в света, издигащ се на височина двадесет и пет мили; той бе построен на източния бряг на Малкото море на Земята.

Офисът на Джестокост се намираше над четвъртия клапан.

За разлика от повечето Повелители на времето, Джестокост обичаше утринното слънце. Апартаментът му напълно го устройваше — деветдесет на двадесет метра, висок — двадесет метра, отделно имаше помощни помещения. Точно под него се намираше четвърти клапан, който имаше площ около хиляда хектара, формата му бе като на спирала или гигантски охлюв. Огромното жилище на Джестокост някога е представлявало един от множеството резервоари за изхвърляне на нагорещените газове при кацане на космическите кораби на Терапорт, който се издигаше като огромна чаша в стратосферата.

Терапорт бил построен по времето на най-великия технически полет на човечеството. Космическите кораби с ядрена тяга съществували още от времето на Древните войни. Но за доставянето на товар в орбита, където швартовали големите звездни кораби или за сглобяване на междузвезден фотонен кораб, хората използвали малки химически ракети.

След това техниците на Съдействието разработили и построили голям товарен кораб, който можел да издига в орбита милиони тонове товар. Той бил добър, но при излитане и кацане извършвал огромни разрушения. Даймоните — потомци на хората, се появили неизвестно откъде от звездите и помогнали да бъде построен космопорт, който да издържа на огън, вода, вятър и всичко останало. След това даймоните си заминали и повече не се бяха връщали.

Джестокост често бе разглеждал стаите и се бе мъчил да си представи как е изглеждало преди — през клапана преминавал горещ газ със звук заглушен до шепот и изпълвал жилището му и още

шестдесет и три други. Сега офисът му бе отделен от клапана с дебела дървена стена. Самият клапан се бе превърнал в огромна пещера, обитавана от птици и разни други странни същества. Той отдавна не работеше. Корабите, летящи в двуизмерното пространство, по традиция кацаха на Терапорт, но вече без шум и горещи газове.

Джестокост погледна към високите облаци далече под него и промърмори:

— Хубав ден! Приятен въздух! Никакви неприятности! Май е време за закуска!

Той често разговаряше сам със себе си. И изобщо бе малко ексцентричен. Той, членът на Висшия съвет на човечеството, имаше много и разнообразни проблеми, но нито един от тях не го засягаше лично.

Над леглото му висеше един Рембранд, единственият в света, но и самият Джестокост бе може би единственият човек в света, който може да оцени картина от Рембранд. Гоблени от забравена Империя украсяваха стените на жилището му. Всяка сутрин слънцето изпълняваше цветни симфонии, съживявайки избелелите бои. Той притежаваше Шекспир, Колгрейв и две страници от Еклесиаста, които съхраняваше в сейфа до леглото. Само четиридесет и двама души в цялата Вселена можеха да четат на английски; той бе един от тях. Джестокост пиеше вино от собствените си лозя на Брега на залеза. Накратко казано, той си бе създал прекрасен комфортен свят, съответстващ на потребностите му и поради това можеше изцяло да посвети себе си на държавническа дейност.

След като се събуди тази сутрин, Джестокост разбира се не знаеше, че в него безнадеждно ще се влюби една прекрасна девойка; че след толкова години държавна работа ще открие неизвестно нему до този момент правителство на Земята — почти толкова древно и могъщо, колкото и това, за което работеше; че с радост ще влезе в заговор, без да разбира и половината от целите му. Единственият въпрос, който му предстоеше да разреши тази прекрасна утрин, бе — да пие или да не пие бяло вино със закуската, която включваше и яйца — рядък деликатес. Джестокост не злоупотребяваше с тях, но и не искаше съвсем да им забрави вкуса. Той обикаляше стаята в размисъл, мърморейки: „А бяло вино?“

К'мел вече навлизаше в живота му, а той още не знаеше това; гейшата щеше да победи — тя самата още нямаше представа за това.

От момента, когато Възраждането на човека върна на Земята правителството, парите, различните езици, болестите и нещастните случаи, особено остро се изправи проблемът за квазихората — притежаващи човешка външност далечни потомци на животните. Те можеха да говорят, да четат, да пишат, да пеят, да работят и обичат, но според закона те бяха „хомункули“ и ги приравняваше към животните и роботите. Истинските хора от другите планети бяха наричани хоминиди.

Голяма част от квазихората приемаха полуробското си положение като нещо естествено. Някои от тях се прочуха: К'макинтош, например, постави вселенски рекорд по скок на дължина при земно притегляне — петдесет метра. Дъщеря му К'мел бе гейша и се издържаше сама, приемайки хора и хоминиди от други планети, помагайки им да се почувстват на Земята като у дома си. Работата на Терапорта бе привилегия, а самият труд — тежък и недобре платен. Хората и хоминидите толкова дълго бяха живели в изобилие, че отдавна бяха забравили, какво означава бедност. Но квазихората живееха по икономическите закони на Древния свят. Те трябваше да плащат за жилище, за храна, дрехи, за образованието на децата си. При банкрут попадаха в приюти, където безболезнено ги убиваха с газ.

Хората от Земята още не бяха готови да признаят за равни очовечените земни животни.

Точно затова Джестокост бе в опозиция. Той обичаше малко неща, не познаваше, нито страх, нито честолубие, работата за него бе призвание, а политиката — страст. В продължение на двеста години той, уверен в своята правота, оставаше малцинство и това още повече усилваше желанието му за победа.

Повелителят бе от малкото хора, които признаваха правата на квазихората. Той смяташе, че човекът няма да победи древното зло, докато квазихората не станат политическа сила. Те имаха нужда от оръжие, пари, информация и преди всичко от организация — едва тогава можеха да предизвикат човечеството. Джестокост не се страхуваше от революция, той бе жаден за справедливост и това оставяше на заден план всички останали съображения.

Когато до Повелителя на Съдействието достигна слуха за заговор сред квазихората, правителството прехвърли работата на полицията и забрави за неприятностите.

Джестокост постъпи по друг начин. Той организира своя полиция, опитвайки се да създаде необходимите контакти.

Ако съществуваша ръководители на заговора, то те бяха много умни. Кой би могъл да предположи, че гейшата К'мел ръководи мрежа от заговорници на Терапорт! Конспираторите бяха много внимателни — телепатичните монитори, хора и роботи, наблюдаваха всяко събиране на квазихора. Но дори компютрите не можеха да забележат нищо съществено, освен епизодично избухване на безпричинна радост.

Смъртта на бащата на К'мел, знаменитият атлет, даде на Джестокост ключа.

Той лично отиде на погребението. Тялото на умрелия бе в ледена обвивка и трябваше да бъде изстреляно в Космоса. В тълпата се бяха смесили скърбящи и любопитни. Спортът обединява светове, раси, видове... Тук бяха пристигнали и хоминиди — истински хора, изглеждащи странно и страшно; телата им, приспособени към живота на чужди планети, бяха съхранили много малко човешки черти.

Квазихора, животни по кръв, също присъстваха; по-голямата част от тях бяха в обикновени работни дрехи. Те изглеждаха къде „почовешки“, отколкото много от хоминидите. Хомункулите имаха човешки лица и говореха като хора. Тези, на които не им достигаха трудолюбие и способности след завършване на началното училище, загиваха. Джестокост огледа тълпата, мърморейки на себе си: „Ние ги поставихме в максимално тежки условия и по този начин сами им дадохме най-добрия стимул за развитие. И ние, глупаците, още се надяваме, че те няма да ни надминат.“ Истинските хора в тълпата явно не споделяха мнението му. Те безцеремонно разбутваха квазихората, заставяйки ги да се отдръпнат от пътя им и хората — мечки, хората — бикове, хората — котки веднага се подчиняваха, шептейки извинения.

К'мел вървеше след ледения ковчег на баща си.

Джестокост не просто я следеше (а на нея бе приятно да се гледа), но и направи нещо, което се смяташе за незаконно за обикновените хора, но бе разрешено на Повелителите на Съдействието — той ѝ „освети“ мозъка.

И намери нещо, което не бе очаквал.

Когато ковчегът полетя към звездите, тя изхлипа: „О’теликели, помогни ми! Моля те, помогни ми!“

Джестокост улови само отзвук от името, но и това вече бе нещо.

Той не би бил истински Повелител на Съдействието, ако не бе дързък; мислеше мащабно и бързо, макар и малко повърхностно. Джестокост използваше интуицията вместо логиката.

На връщане от погребението, той се смеси с тълпата приятели, мрачни квазихора, които се опитваха да защитят К’мел от нетактичните, макар и доброжелателни спортни запалянковци.

Тя го позна и го поздрави с необходимото уважение.

— Повелителю, аз съм преизпълнена с благодарности. Вие познавахте ли баща ми?

Той кимна с прискърбие и произнесе няколко утешителни думи. Това предизвика одобрителния шепот на събралите се.

В същото време с отпусната си лява ръка подаваше сигнал за тревога, който се използваше от сътрудниците на Терапорт — с палец докосваше средния си пръст — като внимаваше да не привлича вниманието на околните.

К’мел бе така разстроена, че едва не провали всичко. Точно по средата на скръбните му слова тя ясно попита:

— Мен ли имате предвид?

Джестокост продължи траурното си обръщение, без да се запъне.

— Надявам се, че ти К’мел, ще бъдеш достойна наследница на баща си. Към теб се обръщат наскърбените ни очи. За кого друго, ако не за теб мога да мисля, когато казах, че К’макинтош никога не вършеше работата си наполовина и умря млад заради това, че искаше да извърши невъзможното. Довиждане, К’мел, аз се връщам вкъщи.

Тя се появи при него след четиридесет минути.

Той внимателно я гледаше, изучавайки лицето ѝ.

— Това е важен ден в живота ти!

— Да, Повелителю.

— Нямам предвид смъртта и погребението на баща ти. Говоря за бъдещето ти. Нашето общо бъдеще.

Очите ѝ се разшириха. Тя не бе мислила, че той е такъв. Джестокост бе важна клечка и безпрепятствено се разхождаше из

Терапорта; понякога посрещаше важни гости. Тя също влизаше в групата на посрещачите. К'мел успокояваше обидените и разочаровани гости, уреждаше спорове. Никой не я смяташе за проститутка и невинният флирт влизаше в професионалните ѝ задължения. Джестокост съвсем не приличаше на човек, предлагащ нещо... лично. „Но кой знае? С мъжете никога не може да бъдеш сигурна!“

— Ти добре познаваш мъжете!

— Да, Повелителю! Навярно!?! — Лицето ѝ изглеждаше странно. Тя се опитваше да изобрази усмивка номер три (максимална привлекателност), усвоена в училището за гейши. Разбра, че е сгрешила и се поправи. Тя почувства, че става нещо важно.

— Погледни ме! — каза той. — Можеш ли да ми се довериш? Аз имам намерение да взема нашите два живота в ръцете си.

Тя повдигна очи. Каква работа можеше да я свърже с него, Повелителя на Съдействието?! Та тя бе само квазичовек! Те нямаха нищо общо. И нямаше да имат.

— Аз искам да помогна на квазихората! — глухо изрече Джестокост.

Тя трепна от изненада. Това бе груб подход. След него обикновено следваха дори още по-груби предложения. Но лицето му бе сериозно. Тя чакаше.

— Твоят народ няма политически нрава. Няма право дори пръв да заговори човек. Аз няма да извърша предателство към своята раса, прекратявайки тази несправедливост. Това ще бъде благо и за двете страни.

К'мел гледаше към пода. Рижите ѝ коси бяха меки като козината на персийска котка и изглеждаше, като че ли огън се стига по гъвкавото ѝ тяло. Когато вдигна поглед от пода, за да го погледне прямо с искрящите си яркозелени като на древна котка, очи, в които се отразяваше слънцето, на него му се стори, че го блъсна взривна вълна.

— Какво искате от мен?

Той ѝ отвърна със същия твърд поглед.

— Погледни ме! Погледни ме в лицето! Ти сама разбираш, че не искам от теб нищо... лично.

Тя бе зашеметена.

— На какво друго може да искате от мен? Аз съм гейша. Съвсем съм необразована и не знача нищо. Вие знаете къде повече от това,

което аз някога ще науча.

— Възможно е — съгласи се той.

Той разговаряше с нея не като с гейша, а като с личност, и на нея й бе неловко.

— Кой ви ръководи?

— Господин Тидринкър, сър. Той ръководи бюро за услуги.

Тя внимателно наблюдаваше Джестокост — струваше й се, че не лъже.

Той леко се разсърди.

— Господин Тидринкър е мой подчинен. Кой е ръководителят от квазихората?

— Баща ми, но той умря.

— Извинете! — в хода на разговора Повелителят бе преминал на вие. — Не исках да ви причиня болка. Седнете, моля.

Тя уморено се отпусна в креслото, изобразявайки невинно сладострастие, което можеше да подлуди обикновения човек. Тя бе с дрехи на гейша, модерни и на пръв поглед скромни. Но, в съответствие с професията й, дрехите й неочаквано и провокиращо се разтваряха и когато тя сядаше, откриваха от прелестното й тяло точно толкова, колкото да прикове вниманието на мъжа, без да шокира с безсрамие.

— Бих ви помолил малко да си пооправите дрехите! — безстрастно каза Джестокост. — Аз съм мъж, макар и държавен деятел. Нашият разговор е много важен. Аз разбирам, че вие не ми се доверявате...

К'мел бе леко изплашена от тона му. На нея не й се искаше да го разсърди. Тя отиде с тази рокля на погребението, тъй като просто нямаше друга.

Той прочете всичко това на лицето й, но безжалостно продължи:

— Млада госпожице, аз ви попитах кой ви ръководи. Вие назовахте вашия стопанин, след това баща си. Аз искам да разбера съвсем друго.

Тя мълчеше.

„Значи трябва да си разкрия картите“, каза си Джестокост. Той събра целия си дух — думите му трябваше да се забият в мозъка й като нож.

— Кой — бавно и хладно произнесе той, — е този О'теликели?

Лицето на девойката и преди бе бледо от умора и мъка. Сега то стана съвсем бяло. Очите ѝ горяха като два огъна.

„Не, девойче! Не можеш да ме хипнотизираш!“, но Джестокост веднага трепна.

Очите ѝ — два хладни огъня!

Стаята се завъртя около него. Девойката изчезна, на мястото ѝ остана само хладният огън. В огъня видя човек. Той имаше крила, но имаше и ръце. Лицето му бе чисто и хладно като мрамор на древна статуя. Очите му бяха два искрящи опала.

— Аз съм О’теликели. Ще повярвате в мен. Може да говорите с моята дъщеря К’мел.

Той изчезна. Джестокост отново видя девойката. Тя седеше на предишното си място в креслото. Повелителят искаше да се пошегува с хипнотичните ѝ способности, но забеляза, че тя е изпаднала в транс. Дрехите на К’мел отново бяха приели предишния си щателно планиран безпорядък, но сега девойката приличаше не на флиртуваща жена, а на спящо дете.

— Коя си ти? — попита той, за да провери колко дълбок е трансът.

— Аз съм този, чието име не се произнася на глас — отговори девойката с рязък шепот. — Аз съм този, в чиято тайна ти проникна. Аз запечатах името и образа си в твоя мозък.

Джестокост не започна на спори с духа. Той вече бе решил и каза:

— Ако аз си отворя мозъка, можеш ли да четеш в него? Имаш ли сили за това?

— Предостатъчно! — прозвуча отговорът.

К’мел се приближи и постави ръка на рамото му, гледайки го в очите. Макар и силен телепат, Джестокост не бе готов за среща със страшния поток мисловна енергия, която се лееше от момичето. Той едва не се задави.

— Гледай ме! — нареди Джестокост. — Търси информация само за квазихората!

— Добре! — отговори този, който управляваше К’мел.

— Ще видиш какви са намеренията ми.

Джестокост чуваше тежкото дишане на момичето. Той се стараше да запази спокойствие, за да види какво чете гостът. „Такава

сила, такъв интелект съществуват на Земята, а ние, Повелителите, нищо да не знаем за тях!“

Момичето се изсмя сухо.

Повелителят произнесе мислено:

— Извинявай, да продължим!

Чуждият разум попита:

— Може ли да разбере подробности за твоя план?

— Това, което четете, е всичко!

— Може ли да ми дадете ключовете от Камбаната и Банката? Искам да знам всичко, което е свързано с унищожаването на квазихората.

— Може да имате подобна информация, след като самият аз я получа. Но не мога да контролирам Камбаната.

— Да, така е. Справедливо е. Какво искате в замяна?

— Да поддържате моя политически курс. Когато работата стигне до преговори, ако можете, да удържите квазихората от необмислени действия. Може да ми се доверите! Преговорите ще бъдат честни! Но не зная дали ще мога да взема информационните ключове. За да ги изчисля, ще ми трябва поне година.

— Нека момичето погледне поне веднъж Камбаната. Аз ще бъда с нея. Става ли?

— Да!

— Да свършваме ли? — попита гостът.

— Как мога да се свържа с вас?

— Както сега. Чрез момичето. И... не произнасяйте на глас името ми. Не мислете за него, ако можете. Край?

— Край!

Момичето, което още държеше ръката си на рамото му, се наведе и го целуна. Устните ѝ бяха твърди и топли. Повелителят никога не се докосваше до квазихора, дори и през ум не би му минала подобна мисъл, камо ли да се целува с някой от тях. Но сега му бе приятно. Въпреки това той избута ръцете ѝ от шията си и стана.

— Татко! — щастливо въздъхна тя.

Изведнъж момичето застина, погледна го в лицето и се хвърли към вратата.

— Джестокост?! — извика тя. — Повелител Джестокост, какво правя аз тук?!

— Ти вече свърши това, което трябваше, девойче. Може да си ходиш.

Тя направи крачка назад.

— Лошо ми е! — каза тя и повърна на пода.

Джестокост извика робота — чистач и заповяда да донесат кафе. Тя се отпусна и около час си говориха за квазихората. Когато си тръгваше, вече имаха план за действие. Не споменаваха О'теликели. Говореха си с полунамеци. Дори да ги подслушваха, едва ли биха открили в разговора им нещо осъдително.

Когато К'мел си замина, Джестокост погледна през прозореца. Надолу, имаше облаци и той осъзна, че на Земята се спускаше полумрак. Той имаше намерение да помогне на квазихората и се сблъска със сила, за която не бе подозирал. Той бе прав от самото начало. Дори по-прав, отколкото си бе мислил. Сега трябваше да се действа.

А прекрасната К'мел щеше да му бъде партньор! Интересно, дали в историята на световите е имало по-странен дипломат?

За по-малко от седмица бяха отработени всички подробности. Щяха да получат сведенията по време на заседание на Съвета на Повелителите — мозъчният център на Съдействието. Рискът бе голям, но ако работеха със самата Камбана, операцията щеше да продължи броени минути.

Планът завладя Джестокост.

Той не знаеше, че К'мел го следи.

Тя бе по-женствена от всяка дъщеря на Ева и знаеше цената на отрететираната усмивка, на рижата си коса, на младата и гъвкава фигура с твърда гръд и заоблени бедра. Хората не можеха да скрият от нея тайните си. В нейно присъствие мъжете се измъчваха от огромно желание, а жените — от неприкрита ревност. К'мел добре познаваше хората, защото не бе човек. Тя се учеше имитирайки, а имитацията означава и осмисляне. Всяка дреболия, всеки детайл, за които обикновената жена почти не мисли, за нея бяха обект на внимателно изучаване. Тя бе жена по професия, поробена от хората, но по природа си оставаше любопитна котка.

К'мел все повече се влюбваше в Джестокост и го знаеше.

Тя не си бе представяла, че нейната страст ще се превърне в предмет на слухове, разпространявани сред хората, а слуховете ще се

превърнат в легенда, която ще бъде обвита в стихове. Баладата, която щеше да стане хит след много години, започваше така:

*Вече отдавна стана легенда — това, което направи
тя.*

*Спаси своя народ — ето какво направи тя.
Но се влюби в хоминид — твърде смела бе тя.
Та тя е от друг вид — какво направи тя?*

Но това щяха да пеят в бъдещето, която тя не познаваше.

Тя познаваше само миналото.

Тя помнеше принца от друга планета, който положил глава на коленете ѝ, казваше:

— К'мел, но това е смешно! Ти дори не си личност, а си най-разумното същество от всички, които съм срещал тук. Знаеш ли колко струва на моята планета това пътуване до Земята? И какво постигнах? Нищо, нищо и нищо! Но, ако ти управляваше Земята, аз навярно бих получил това, за което ме е изпратил моят народ. Това би допринесло полза и на Земята. Дом на човечеството — така я наричат! Дом на дявола! Единственият притежател на мозък в Дома на човечеството е една котка!

Той я погали по глезена, тя не се отдръпна. Това влизаше в гостоприемството, а и тя си имаше начини да накара госта да не отива твърде далече. Хората от Земята я следяха. От тяхна гледна точка тя бе едно от удобствата, предназначени за чуждопланетните гости. Нещо като меките кресла в залите за чакане или фонтанчетата с кисела вода за тези, които не можеха да пият алкалната земната вода. За нея не се предполагаше да изпитва чувства или да се намесва в работите на гостите. Ако по нейна вина се случеше нещо, наказанието би било страшно. Най-вероятно биха я убили след формален и кратък съдебен процес (разбира се, без право на обжалване). Това бе разрешено от закона и се поощряваше от обичаите.

През живота си тя бе целувала хиляди мъже. Тя им бе създавала уют, бе изслушвала тайните и неприятностите им. Това я бе уморявало емоционално, но бе стимулирало развитието на интелекта ѝ. Тя

познаваше мъжете по-добре от собствените им жени, които ѝ се подиграваха.

Веднъж една жена — полицай прие от К'мел доклад за двама туристи от Нови Марс. Преди това ѝ бе заповядано да не се отделя от тях. Когато жената прочете доклада, лицето ѝ се изкриви от ревнива ярост.

— И ти се наричаш котка?! Котка! Ти си свиня, кучка, мръсно животно! Престъпление е такива като тебе да общуват с истински хора от други планети! Аз не мога да прекратя това безобразие, но само опитай да се доближиш до истински човек от Земята! Само опитай да използваш на него мръсните си трикове!

— Да, мем! — покорно кимна К'мел и си помисли: „Бедната, тя не умее да се облече и да си направи прическа. Нищо чудно, че мрази всички, които изглеждат прилично.“

Може би тази жена си мислеше, че може да я зашемети с взрив от омраза. Грешеше. Квазихората бяха свикнали с омразата. Те не виждаха разлика между откритата груба омраза и вежливата омраза. Те просто живееха с нея.

Но сега всичко се бе изменило.

Тя обичаше Джестокост.

Невъзможно! По-скоро — малко вероятно! Това се смяташе за незаконно и недостойно за истинския човек, но не за невъзможно.

Той трябва да е почувствал любовта ѝ.

Любовта между човек и квазичовек не бе такава рядкост. Когато ги откриеха, на хората им изтриваха паметта, а квазихората ги убиваха. Имаше закон, който забраняваше кръвосмешенията.

Учените, създали квазихората, им бяха придали нечовешки способности, които им даваха възможност да скачат десетки метри, да телепатират на разстояние до две мили... При това ги бяха сътворили по свой образ и подобие. Просто така бе по-удобно: човешки очи, ръка с пет пръста, подобна фигура — така нямаше нужда да се преустройват помещенията и съоръженията, да се създават нови дрехи и т.н. Човешкият външен вид устройваше напълно квазихората.

Но учените бяха забравили за човешкото сърце.

И сега жената — котка К'мел бе влюбена в човек, истински човек, достатъчно стар, за да може да бъде дядо на баща ѝ. Но чувствата ѝ не бяха като на дъщеря. Тя помнеше как бе с баща ѝ — тя

го обичаше, дружаха, тя му се възхищаваше, и никой не обръщаше внимание на това, че той приличаше повече на котешките им прадеди, отколкото тя.

Баща ѝ умря и сега се появи този добър човек...

„Точно в това е цялата работа. В неговата доброта. Никога не съм я срещала досега в съществата, които познавах. Толкова огромна — нито един от моите бедни квазихора не я притежава. Тя е заложена в тях, но те са родени в калта, цял живот са се въргали в калта и след това биват изхвърляни в калта. Откъде да дойде добрината? В нея има някакво особено величие. Това е най-главното, заради което си заслужава да станеш човек. И странно, странно, че той никога не е обичал жена...“

К'мел спря бесния поток на мислите си, застивайки от хлад.

След това прошепна, утешавайки се:

— А дори и да е обичал, това е било така отдавна, че вече няма значение. Той има мен. Дали го осъзнава?

Повелител Джестокост осъзнаваше това с много труд. Той бе привикнал с предаността на хората, тъй като самият той в отношенията си с тях бе честен и верен. Той познаваше и досадната преданост, стремяща се да приеме физическа форма, особено при жените, децата и квазихората. Преди приемаше това спокойно. Сега се осланяше на това, че К'мел бе поразително умна и като гейша отдавна се бе научила да контролира чувствата си.

„Живеем в несправедливо време — помисли си той. — Срещнах най-прекрасната и умна жена в живота си и съм принуден да огранича отношенията ни само до платонически. Законите за квазихората са много глупави, но по-добре да не си нарушавам. Защото след това няма оправия. Така че — нищо лично!“

Така той мислеше. Може би беше прав.

Ако безименният, името на който Джестокост не се решаваше да си спомни, заповядва да се атакува Камбаната, значи работата заслужава да рискува живота си. Емоциите нямат значение, когато става въпрос за Камбаната. Имаха значение справедливостта, връщането по пътя на прогреса — това бе много важно. Животът му вече нищо не значеше — почти бе свършил това, за което се бе появил

на този свят. Животът на К'мел също не бе от значение — ако не успееш, тя завинаги щеше да си остане квазичовек. Значение имаше само Камбаната.

Камбаната не бе камбана. Така наричаха триизмерния ситуационен компютър, който бе разположен на долния етаж под Залата на Съвета. Той имаше вид на грубо излята древна камбана. Масата, около която седяха Повелителите, в средата имаше кръгъл отвор, през който можеха да виждат Камбаната, когато моделираха нужната ситуация. Скрытата под пода Банка съдържаше основната база данни на цялата система.

Освен Джестокост, днес на Съвета присъстваха още трима: Повелителката Джоана Гнад, Повелител Айсън Оласкоага и Повелител Уилям — Нетукашен (Нетукашните бяха древен североавстралийски род, завърнали се на Земята).

О'теликели изложи плана си на Джестокост.

К'мел ще проникне в камерата за призиваните. Това е сериозно престъпление, но заради него не могат да я убият по обичайната процедура. В камерата тя ще изпадне в частичен транс. О'теликели го увери, че отговаря за резултата, освен това ще отвлече вниманието на останалите Повелители.

Идеята бе проста. Сложнотиите щяха да започнат при реализацията ѝ.

Планът се стори на Джестокост недостатъчно сигурен, но бе късно да го променят. Той проклинаше страстта си към политиката, която го въвляче в тази интрига. Вече бе късно да отстъпва. Първо бе дал дума, второ — К'мел му харесваше като човек, а не като гейша и не искаше целият ѝ живот да остане една нереализирана възможност.

Той влезе в Залата на Съвета със свито сърце. Секретарката, момиче — куче, му връчи лист с дневния ред.

Как К'мел или О'теликели ще се свържат с него тук в залата, при наличието на прехващачи на мисли?

Той уморено рухна в креслото. И едва не подскочи.

Явно заговорниците сами бяха съставили дневния ред. Първа точка гласеше: „К'мел, дъщеря на К'макинтош, котка (чистокръвна), жребий 1138. Доклад. Съдържание: заговор с цел експорт на зародиши на хомункули. Справка: планетата Де Принсмахт“.

Повелителката Джоана вече натискаше бутона — планетата бе добре известна. Нейните обитатели, по произход от Земята, притежаваха огромна сила. Един от техните лидери, принц Ван де Шеменринг, в момента бе на Земята с търговско — политическа мисия.

Тъй като Джестокост бе закъснял, когато дочиташе дневния ред, в залата вече въвеждаха К'мел. Тя бе в затворнически дрехи. Отиваха ѝ. Той не я беше виждал в нищо друго, освен в дрехи на гейша. В синята затворническа туника К'мел изглеждаше много млада, съвсем крехка и доста изплашена. Котешката ѝ природа личеше само по буйната рижка коса и по гъвкавата сила на тялото ѝ.

Повелител Айсън започна:

— Повтори!

— Този човек — тя показа снимката на принца, — искаше да отиде в заведение, където измъчват човешки деца за забавление.

— Какво?! — извикаха и четиримата.

— Къде това? — попита Повелителката Джоана.

— Там командва човек, който много прилича на ето този джентълмен! — К'мел показа Джестокост.

Бързо и внимателно тя пресече залата и постави ръка на рамото му. Той усети хлад при контакта и чу звук като птичи крясък в мозъка си. О'теликели бе тук.

— Оня човек е по-лек от Повелителя и е риж. Заведението му е в квартал „Хладен залез“, надолу по булеварда. Там живеят квазихора с лоша репутация.

Камбаната помътня, прекарвайки през съзнанието си всички подозрителни квазихора в квартала. След това на екрана се показва стая и деца с маски.

— Това не са хора, а работи. Това е една стара глупава пиеса! — разсмя се Повелителката Джоана.

— След това — продължи чаровната затворница, — той искаше да му занеса у дома долар и шилинг. Истински. Тях ги намери един робот.

— А какво е това?

— Древни пари, използвани в Америка и Австрия. Аз имам копия. Оригинали има само в музея! — изпъшка повелител Уилям, който бе страстен нумизмат.

— Роботът ги намери в укритие под Терапорт.

Повелител Уилям едва не крещеше на Камбаната:

— Прегледай всяко скривалище! Намери тези пари!

Камбаната отново помътня. Тя преглеждаше всички варианти, след това показа стара работилница. Робот полираше кръгли късчета метал.

Когато Повелител Уилям ги видя, той се развълнува още повече и извика:

— Веднага ги достави тук! Купувам ги всичките!

— Добре! — каза Айсън. — Не е съвсем по правилата, но нямам нищо против. Това ли е всичко? — попита той момичето.

К'мел захленчи. Тя бе много опитна актриса.

— След това искаше да му доставя яйце от хомункулус тип „Е“.

Повелител Айсън включи на търсене.

Камбаната и Банката проверяваха всички данни за тази серия. Джестокост чувстваше, че нервите му са напрегнати до краен предел. Човешки мозък не можеше да запомни безчислените данни, които преминаваха през Камбаната, но мозъкът, който гледаше през очите му, не бе човешки. „Да — помисли той, — не е достойно един Повелител на Съдействието да служи за подслушващо устройство на дявол знае кого.“

На екрана се появи петно.

— Това е измама! Няма никаква кражба! — констатира Айсън.

— Възможно е само да е опитал и нищо да не се е получило — отбеляза Повелителката Джоана.

— Следете го! Човек, който може да открадне старинни монети, може да открадне всичко.

Повелителката Джоана се обърна към жената — котка:

— Глупачка! Отнемаш ни от времето, отвличаш ни от важни работи...

— Но нали това е важна работа! — проплака К'мел и ръката ѝ се отдръпна от рамото на Джестокост, контактът прекъсна.

— Трябва да произнесем присъда.

— Трябва да я накажем, но... добре! Махай се и друг път не ни занимавай с глупости, защото тогава вече наистина ще си изпатиш! — разсмя се Повелителката Джоана.

Повелител Джестокост мълчеше. Вътре в себе си пееше от радост. Ако О'теликели бе запомнил дори половината, квазихората

щяха да узнаят всички полицейски постове, всички укрития в своите райони и още много други неща. Няма да е така лесно вече да се изпълняват смъртните присъди.

През тази нощ в коридорите музиката не спря. Квазихората пееха и танцуваха от щастие, изглежда без всякаква видима причина.

През тази нощ К'мел танцуваше танца на дивата котка пред поредния клиент, а когато се върна у дома, падна на колене пред портрета на баща си и благодари на О'теликели за това, което направи Джестокост. Цялата история стана известна едва на следващите поколения. По времето, когато властите, които познаваха Джестокост, но не бяха и чували за О'теликели, се съгласиха да започнат преговори с представители на квазихората, К'мел отдавна бе мъртва.

Но тя живя дълъг и хубав живот. Когато остаря твърде много, за да бъде гейша, тя откри малък ресторант, който бързо се прочу с добрата си кухня. Веднъж я навести Джестокост. Към края на обяда той изведнъж каза:

— По коридорите пеят една глупава песничка. От хората я знам само аз.

— Не се интересувам от улични песни.

— Песента се казва „Това, което тя направи“.

К'мел почервения до яката на модерната си блузка, сега тя бе заможна жена. Ресторантът носеше добри доходи.

— Действително глупава песничка! — прошепна тя.

— В нея се говори, че си обичала хоминид...

— Не! Това не е истина!

В зелените ѝ котешки очи блесна огън, те бяха все така прекрасни, както преди. Тя отново бе рижата магьосница, която той някога познаваше.

— Аз не го обичах. Не може да се каже така... Аз обичах само теб.

— Но в песента се говори, че той бил хоминид — настоя Джестокост. — Принц ван де Шеменринг.

— Кой е той?

— Атлетът.

— А, да! Бях забравила за него.

Джестокост стана.

— Ти имаше хубав живот, К'мел. Ти бе жена, заговорник, лидер. Помниш ли колко деца имаш?

— Седемдесет и три — прошепна тя. — Това че много раждаме, съвсем не значи, че не си помним децата.

Веселото настроение напусна Джестокост. Лицето му стана сериозно, а гласът му — по-топъл:

— Извинявай, К'мел! Съвсем не исках да те обидя.

Той не знаеше, че след като си тръгна, тя отиде в кухнята и плака. Тъй като го обичаше безнадеждно още от първата им среща.

След нейната смърт на него му се струваше, че още дълго я среща по коридорите и шахтите на Терапорт. Правнучките ѝ приличаха на нея като две капки вода и много от тях станаха гейши. Всички те го смятаха за свой кръстник. Той често се учудваше, когато красиви млади девойки му изпращаха въздушни целувки.

Те не бяха повече роби. Станаха граждани и законът им защитаваше имуществото, живота и правата.

Джестокост бе удовлетворен. Политическата му страст имаше щастлив край. През целия си живот той бе влюбен, горещо влюбен...

В лейди Справедливост!

Накрая дойде и неговият смъртен час. Джестокост знаеше, че умира и не съжаляваше за нищо. Преди стотици години той имаше жена, която обичаше. Потомците му за него отдавна се бяха слели с цялото човечество.

Но той искаше да знае едно нещо и извика безименния, който се намираще под земята. Той го викаше с цялата сила на мозъка си, докато не разбра.

— Аз помогнах на народа ти.

— Да — прозвуча тих шепот в мозъка му.

— Аз умирам и искам да узная, дали тя ме е обичала.

— Тя си замина без теб, защото те обичаше. Тя не искаше да се свързва с теб. Любовта ѝ бе силна. По-силна от смъртта, по-силна от живота, по-силна от времето. Вие никога няма да се разделите. Никога!...

— ... Докато съществува човешката памет — добави гласът и замлъкна.

Джестокост се отпусна на възглавницата и зачака залеза.

Разказът е публикуван в списание „Астра“, 1996 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.